

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Amruševa 2/II

99. P-330/20

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu Goranu Iskri u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza M-PROFIL d.o.o. - u stečaju, OIB 72774354623, Zagreb, Drage Stipca 4, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Orehovec, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Ilić, Orehovec & partneri d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18, protiv 1. tuženika Stečajna masa iza M-PROFIL GRAĐENJE d.o.o. - u stečaju, Jakuševac Zabočki, Jakuševac Zabočki 23, kojeg zastupa punomoćnik Ante Dragičević, odvjetnik iz Zagreba i 2. tuženika Stečajna masa iza FINEA HOLDING d.o.o. u stečaju, Zagreb, II. Zagorska 12/b, kojeg zastupa punomoćnik Mario Patača, odvjetnik iz Zagreba, radi pobijanja pravnih radnji, nakon javne glavne rasprave zaključene 2. lipnja 2021. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Lorene Panežić, punomoćnika 1. tuženika i punomoćnika 2. tuženika, s danom objave 2. srpnja 2021.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi ugovor o asignaciji sklopljen između tužitelja kao asignanta, 1. tuženika kao asignata i 2. tuženika kao asignatara, od 6. veljače 2012., a predmetom kojeg ugovora je namirenje međusobnih obveza u iznosu od 1.136.802,45 kn.

II. 2. tuženik Stečajna masa iza FINEA HOLDING d.o.o. u stečaju je dužan vratiti u stečajnu masu tužitelja imovinske koristi koje je stekao na temelju ugovora o asignaciji od 6. veljače 2012., odnosno isplatiti tužitelju iznos od 1.136.802,45 kn sa zateznim kamatama koje teku od 6. veljače 2012. do isplate po stopi koja se za razdoblje do 31. srpnja 2015. određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 8 dana.

III. Odbija se tužbeni zahtjev za utvrđenje da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi ugovor o pristupanju dugu i sporazum o isplati duga sklopljen između tužitelja kao glavnog dužnika, 1. tuženika kao pristupitelja i 2. tuženika kao vjerovnika, od 19. ožujka 2012., kao neosnovan.

IV. Odbija se tužbeni zahtjev za nalaganjem 2. tuženiku da vrati u stečajnu masu tužitelja sve imovinske koristi koje je stekao na temelju ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga od 19. ožujka 2012., odnosno za isplatom tužitelju

iznosa od 2.479.724,08 kn sa zateznim kamatama od 10. travnja 2012. do isplate, kao neosnovan.

V. Odbija se tužbeni zahtjev za utvrđenje da je ugovor o pristupanju dugu i sporazum o isplati duga sklopljen između tužitelja kao glavnog dužnika, 1. tuženika kao pristupitelja i 2. tuženika kao vjerovnika, od 19. ožujka 2012. ništetan, kao neosnovan.

VI. Odbija se tužbeni zahtjev za nalaganjem tuženicima da solidarno ispune tužitelju obvezu na način da se u odnosu na 1. tuženika utvrđuje da je osnovana tražbina tužitelja II. višeg isplatnog reda u iznosu od 2.479.724,08 kn, uvećano za zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za 8 (osam) postotnih poena, koje teku od 10. travnja 2012. do 8. srpnja 2013., dok se u odnosu na 2. tuženika nalaže 2. tuženiku da isplati tužitelju iznos od 2.479.724,08 kn sa zateznim kamatama koje teku od 10. travnja 2012. do isplate, kao neosnovan.

VII. Nalaže se tužitelju naknaditi 1. tuženiku Stečajna masa iza M-PROFIL GRAĐENJE d.o.o. - u stečaju parnične troškove u iznosu od 50.222,56 kn u roku od 8 dana.

VIII. Nalaže se tužitelju naknaditi 2. tuženiku Stečajna masa iza FINEA HOLDING d.o.o. u stečaju parnične troškove u iznosu od 26.863,36 u roku od 8 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu 29. ožujka 2013. radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika – ugovora o asignaciji od 6. veljače 2012. i ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga od 19. ožujka 2012. U tužbi je naveo da je 6. veljače 2012. između tužitelja, kao asignanta, 1. tuženika kao asignata i 2. tuženika kao asignatara sklopljen ugovor o asignaciji, a radi namirenja međusobnih potraživanja u iznosu od 1.136.802,45 kn. 19. ožujka 2012. između tužitelja kao glavnog dužnika, 1. tuženika kao pristupatelja i 2. tuženika kao vjerovnika sklopljen je ugovor o pristupanju dugu i sporazum o isplati duga kojim 1. tuženik pristupa dugu tužitelja prema 2. tuženiku i obvezuje se solidarno s tužiteljem isplatiti 2. tuženiku glavnica u iznosu od 2.415.413,96 kn zajedno s troškovima ovršnih postupaka koji se se vodili pod brojem Ovr-1929/11 i Ovr-1035/11. Na temelju ugovora o asignaciji 1. tuženik je 6. veljače 2012. isplatio 2. tuženiku iznos od 1.136.802,45 kn, kojom uplatom je prestala tužiteljeva tražbina prema 1. tuženiku u istom iznosu. Na temelju ugovora o pristupanju dugu 1. tuženik je 10. travnja 2012. isplatio 2. tuženiku iznos od 2.479.724,08 kn, kojom uplatom je prestala tužiteljeva tražbina prema 1. tuženiku u istom iznosu. Stečajni postupak nad tužiteljem otvoren je 9. srpnja 2012., po prijedlogu društva Elektrocentar Petek d.o.o. podnesenom 8. ožujka 2012. Tužitelj je imao evidentirane nepodmirene obveze kod banaka u razdoblju od 8. veljače 2011. do 11. kolovoza 2011., 5. rujna 2011. do 30. prosinca 2011., 2. siječnja 2012. do 3. siječnja 2012. i 4. siječnja 2012. do otvaranja stečajnog postupka. Temeljem ugovora o asignaciji i ugovora o pristupanju dugu 1. tuženik, kao tužiteljev dužnik, umjesto tužitelju izvršio je isplatu 2. tuženiku, čime je namirena tražbina 2. tuženika prema

tužitelju u ukupnom iznosu od 3.616.526,53 kn i time je 2. tuženik stavljen u povoljniji položaj od ostalih vjerovnika tužitelja, odnosno navedenim radnjama remeti se ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika. 2. tuženik je imao pravo na namirenje tražbine u novcu od tužitelja, a tražbina je umjesto toga ispunjena od strane 1. tuženika pa se radi o inkongruentnoj pravnoj radnji koja je poduzeta nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka. Tužitelj je u vrijeme poduzimanja pravne radnje bio nesposoban za plaćanje.

2. 1. tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je naveo da 1. tuženik nije vjerovnik tužitelja, da pravnim radnjama nije došlo do umanjenja stečajne mase, niti oštećenja stečajnih vjerovnika, te pojedini stečajni vjerovnici nisu stavljeni u povoljniji položaj.

3. 2. tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je naveo da je sklopio predmetne ugovore. Oспорava činjenicu da je znao u kakvom se financijskom i poslovnom stanju nalazi tužitelj u vrijeme sklapanja ugovora. Od odgovorne osobe tužitelja Zdravka Valeca uvijek je dobivao odgovor da će tražbine 2. tuženika u cijelosti biti podmirene. Kako tužitelj nije podmirio obveze prema 2. tuženiku, 2. tuženik je pokrenuo ovršni postupak protiv tužitelja te je sud donio rješenje o ovrši Ovr-1929/11 od 4. svibnja 2011., čime je 2. tuženik stekao razlučno pravo. Stoga pobijanim ugovorima nije mogao biti stavljen u povoljniji položaj jer je već imao razlučno pravo i bio bi u cijelosti namiren u stečajnom postupku po osnovi razlučnog prava.

4. U dokaznom postupku sud je pročitao ugovor o asignaciji (list 7 spisa), ugovor o pristupanju dugu i sporazum o isplati duga (list 8-11 spisa), potvrdu Privredne banke Zagreb d.d. (list 12 spisa), karticu kupca (list 13 spisa), temeljnicu (list 14 spisa), rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, St-338/12 od 9. srpnja 2012. (list 15-17 spisa), zaključak Trgovačkog suda u Zagrebu, St-338/12 od 25. ožujka 2013. (list 18-19, 43-44 spisa), izvadak iz sudskog registra (list 20-21, 77-85 spisa), rješenje St-1161/13 od 22. svibnja 2014. (list 36-37 spisa), zaključak Službe upisa FINE 4611-352/11 (list 45 spisa), karticu dobavljača (list 46-64 spisa), prijedlog za otvaranje stečajnog postupka (list 65 spisa), potvrdu Zagrebačka banke (list 66 spisa), izvod otvorenih računa (list 67-69 spisa), zapisnik s ročišta radi izjašnjenja o prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka (list 70-71 spisa), zapisnik s ročišta radi rasprave i odluke o načinu za otvaranje stečajnog postupka (list 72 spisa), pregled imovine i obveza (list 73-74 spisa), popis predmeta stečajne mase (list 75-76 spisa), očevidnik o danima insolventnosti (list 86-87 spisa), nalaz i mišljenje Ksenije Špoljarić (list 88-89 spisa), rješenje St-1161/13 od 1. veljače 2016. (list 109 spisa), saslušani su svjedoci Zdravko Valec (list 97-98 spisa), Bojan Sruk (list 98-99 spisa), zastupnica po zakonu tužitelja Alma Klepac (list 99 spisa), zastupnik po zakonu 1. tuženika Josip Lončarić (list 100 spisa), svjedok Miklavž Borec (list 148-149, 154-155 spisa).

5. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08 i 57/11 – dalje: ZPP), te je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

6. Predmet spora je tužiteljev za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika – Ugovora o asignaciji i ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga.

7. Iz zaključka Trgovačkog suda u Zagrebu, St-338/12 od 25. ožujka 2013. proizlazi da je sukladno odredbi čl. 141. st. 4. Stečajnog zakona („Narodne novine” broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10 i 25/12 – dalje: SZ) stečajni sudac dao odobrenje stečajnom upravitelju za podnošenje tužbe za pobijanje pravnih radnji, i to predmetnog ugovora o asignaciji i ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga. Nije sporno da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 9. srpnja 2012. pa je tužba podnesena u roku iz čl. 141. st. 2. SZ-a.

8. Između stranaka nije sporno da su tužitelj kao asignant, 1. tuženik kao asignat i 2. tuženik kao asignatar sklopili ugovor o asignaciji 6. veljače 2012. Čl. 1. st. 1. tog ugovora određeno je da stranke reguliraju svoje odnose, prava i obveze radi namirenja tražbine u iznosu od 1.136.802,45 kn. Čl. 1. st. 2. ugovora određeno je da 1. tuženik (asignat) ima obvezu prema tužitelju (asignantu), a tužitelj ima obvezu prema 2. tuženiku (asignataru) po rješenju o ovrsi Ovr-1929/11. Čl. 2. ugovora ugovoreno je da se 1. tuženik obvezuje podmiriti svoju obvezu prema tužitelju uplatom na žiro račun 2. tuženika čime se podmiruju obveze tužitelja prema 2. tuženiku.

9. Nije sporno da su tužitelj kao dužnik, 1. tuženik kao pristupitelj i 2. tuženik kao vjerovnik sklopili ugovor o pristupanju dugu i sporazum o isplati duga 19. ožujka 2012.

10. Čl. 1. ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga određeno je da stranke suglasno utvrđuju kako 2. tuženik ima novčanu tražbinu prema tužitelju po rješenju o ovrsi Ovr-1929/11 i Ovr-1035/11.

11. Čl. 2. tog ugovora određeno je da na dan 6. veljače 2012. ukupan dug tužitelja prema 2. tuženiku iznosi 2.415.413,96 kn, da je 1. tuženik predao 2. tuženiku zadužnicu na iznos od 2.500.000,00 kn i da ju je 2. tuženik ovlašten dati na naplatu ako 1. tuženik i tužitelj ne ispune svoju obvezu.

12. Čl. 4. tog ugovora određeno je da 1. tuženik izričito izjavljuje da pristupa dugu glavnog dužnika utvrđenog u tom ugovoru te se obvezuje isti solidarno s tužiteljem podmiriti 2. tuženiku.

13. Čl. 6. tog ugovora određeno je da se tužitelj i 1. tuženik obvezuju solidarno podmiriti dug u visini glavne tražbine od 2.415.413,96 kn sa zateznim kamatama u dvije rate, prva u iznosu od 753.680,00 kn do 31. ožujka 2012. i druga u preostalom iznosu do 30. travnja 2012.

14. Iz potvrde Privredne banke Zagreb d.d. proizlazi da je 1. tuženik platio 2. tuženiku iznos od 1.136.802,45 kn 6. veljače 2012. na temelju ugovora o asignaciji.

15. Iz kartice kupca 1. tuženika i temeljnice utvrđeno je da je 1. tuženik platio 2. tuženiku iznos od 2.479.724,08 kn 10. travnja 2012. na temelju ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga.

16. Prema odredbi čl. 141. st. 3. SZ-a tužba za pobijanje pravne radnje podnosi se protiv osobe prema kojoj je pobijana radnja poduzeta. To znači da su

pasivno legitimirane stranke iz ugovora čije se pobijanje zahtijeva, odnosno osobe koje su stekle određenu korist na temelju pobijanog ugovora.

17. Prema odredbi čl. 130. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08 – dalje: ZOO) uputom jedna osoba, uputitelj (asignant), ovlašćuje drugu osobu, upućenika (assignata), da za njezin račun ispuni nešto određenoj trećoj osobi, primatelju upute (assignataru), a ovoga ovlašćuje da to ispunjenje primi u svoje ime.

18. Prema tome, stranke ugovora o asignaciji su asignant (tužitelj), assignat (1. tuženik) i assignatar (2. tuženik) pa su i 1. tuženik i 2. tuženik pasivno legitimirani u ovom predmetu za pobijanje ugovora o asignaciji.

19. Člankom 127. SZ-a propisano je da pravne radnje poduzete prije otvaranja stečajnoga postupka kojima se remeti ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini stečajni vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika), stečajni upravitelj u ime stečajnoga dužnika i stečajni vjerovnici mogu pobijati u skladu s odredbama toga Zakona. Navedenom odredbom propisane su opće pretpostavke za pobijanje pravnih radnji koje moraju biti ispunjene neovisno o kojoj se vrsti poboynih pravnih radnji radilo, a koje pretpostavke mora dokazati tužitelj. Te pretpostavke su da je otvoren stečajni postupak; da je prije otvaranja stečajnog postupka poduzeta pravna radnja koja može biti predmetom pobijanja; da je radnja dovela do oštećenja ili pogodovanja vjerovnika i da se krajnji rezultat pobijanja mora očitovati u povećanju mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika.

20. Iz rješenja ovog suda St-338/12 utvrđeno je da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 9. srpnja 2012., dok je ugovor o asignaciji sklopljen 6. veljače 2012., a ugovor o pristupanju dugu i sporazumu o isplati duga 19. ožujka 2012. pa su prve dvije od navedenih općih pretpostavki ispunjenje.

21. Na temelju pregleda imovine i obveza tužitelja i popisa predmeta stečajne mase koje je sačinila stečajna upraviteljica tužitelja Alma Klepac u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem pod brojem St-338/12 sud je utvrdio da ukupna tržišna vrijednost stečajne mase tužitelja iznosi 77.282.634,13 kn, od čega je vrijednost nekretnina 66.172.134,13 kn, vrijednost pokretnina 5.000,00 kn i vrijednost potraživanja 11.105.500,00 kn, dok ukupan iznos utvrđenih tražbina stečajnih vjerovnika iznosi 203.705.235,21 kn, a tražbine pokrivene razlučnim pravima iznose 94.108.103,65 kn. Sud je utvrdio vrijednost stečajne mase i iznos tražbina stečajnih i razlučnih vjerovnika na temelju ovih isprava jer 1. tuženik i 2. tuženik nisu osporavali vrijednost stečajne mase i iznos utvrđenih tražbina prema ispravama sačinjenim od stečajne upraviteljice u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem, a iz popisa predmeta stečajne mase vidljivo je da je tržišnu vrijednost nekretnina procijenio sudski vještak. Prema tome, iz navedenih isprava vidljivo je da stečajna masa nije dostatna za namirenje svih tražbina stečajnih vjerovnika s obzirom na to da iznos utvrđenih tražbina vjerovnika višestruko nadmašuje vrijednost stečajne mase.

22. S obzirom na to da vrijednost stečajne mase nije dostatna za namirenje svih utvrđenih tražbina stečajnih vjerovnika, to je ispunjena pretpostavka da se krajnji rezultat pobijanja ugovora o asignaciji očituje u povećanju mogućnosti namirenja

stečajnih vjerovnika jer će pobijanjem pravne radnje ugovora o asignaciji u stečajnu masu biti vraćena imovinska korist koju je 2. tuženik stekao na temelju ugovora o asignaciji u iznosu od 1.136.802,45 kn, čime će vrijednost stečajne mase biti povećana. 1. tuženik je umjesto plaćanja tužitelju taj iznos isplatio 2. tuženiku. Da nije sklopljen ugovor o asignaciji tada bi 1. tuženik platio iznos od 1.136.802,45 kn tužitelju radi namirenja potraživanja tužitelja prema 1. tuženiku pa bi taj novčani iznos u stečajnom postupku bio iskorišten za razmjerno namirenje tražbina svih stečajnih vjerovnika, odnosno taj iznos bi ušao u stečajnu masu. Na temelju ugovora o asignaciji taj iznos služio je isključivo za namirenje tražbine 2. tuženika prema tužitelju pa je došlo do oštećenja ostalih stečajnih vjerovnika jer taj iznos nije mogao biti iskorišten za razmjerno namirenje tražbina svih stečajnih vjerovnika.

23. Nisu odlučni navodi 2. tuženika kako je na temelju rješenja o ovrsi Ovr-1929/11 stekao razlučno pravo na motornom vozilu tužitelja prije otvaranja stečajnog postupka jer to ne isključuje oštećenje vjerovnika u smislu odredbe čl. 127. st. 1. SZ-a. Do oštećenja vjerovnika došlo je zbog toga što je na temelju ugovora o asignaciji prestala tražbina tužitelja prema 1. tuženiku te je 1. tuženik iznos od 1.136.802,45 kn platio 2. tuženiku umjesto da taj iznos plati tužitelj pa da iznos od 1.136.802,45 kn uđe u stečajnu masu i koristi se za namirenje tražbina svih vjerovnika.

24. Slijedom navedenog, ispunjene su sve opće pretpostavke za pobijanje pravne radnje ugovora o asignaciji iz čl. 127. SZ-a.

25. U odnosu na ugovor o pristupanju dugu i sporazum o isplati duga valja istaknuti da sukladno odredbi čl. 101. ZOO-a ugovorom između vjerovnika i trećega, kojim se ovaj obvezuje vjerovniku da će ispuniti njegovu tražbinu prema dužniku, treći stupa u obvezu pored dužnika.

26. Sukladno navedenoj odredbi stranke ugovora o pristupanju dugu su vjerovnik i treća osoba koja pristupa dugu, što je vidljivo iz izričite odredbe da taj ugovor sklapaju vjerovnik i treći. Dakle, dužnik nije stranka ugovora o pristupanju dugu, što u konkretnom slučaju znači da su stranke ugovora o pristupanju dugu 1. tuženik i 2. tuženik. Sama činjenica što je tužitelj potpisao taj ugovor ne čini ga strankom ugovora o pristupanju dugu kada je odredbom čl. 101. ZOO-a propisano tko su stranke ugovora o pristupanju dugu. Pored ugovora o pristupanju dugu, ovaj ugovor sadrži i odredbe o isplati duga (sporazum o isplati duga) i to u čl. 6. tog ugovora kojim je određeno da se i tužitelj obvezuje platiti 2. tuženiku dug u dvije rate, prva rata do 31. ožujka 2012., druga rata do 30. travnja 2012.

27. Odredbom čl. 6. ugovora o pristupanju dugu i sporazumu o isplati duga ne dolazi do oštećenja stečajnih vjerovnika jer je tužitelj i prije tog ugovora imao dug u tom iznosu prema 2. tuženiku. Dakle, taj ugovor nije osnova nastanka duga tužitelja prema 2. tuženiku, već je odredbom čl. 6. određeno da će se već nastali i dospjeli dug platiti u dvije rate, pri čemu su ugovoreni novi kasniji datumi dospelja tražbine, što ne predstavlja oštećenje vjerovnika, niti pogodovanje vjerovniku.

28. Niti ostale odredbe ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga ne dovode do oštećenja stečajnih vjerovnika ili pogodovanja 2. tuženiku. Preostalim odredbama ugovora 1. tuženik pristupa dugu tužitelja prema 2. tuženiku, odnosno stupa u obvezu pored tužitelja. U tom dijelu radi se o pravnoj radnji 1. tuženika i 2.

tuženika sukladno odredbi čl. 101. ZOO-a koja ne utječe na stečajnu masu te ne dovodi do oštećenja vjerovnika. Naime, stečajna masa nije umanjena time što će 1. tuženik stupiti u obvezu prema 2. tuženiku pored tužitelja i podmiriti obvezu prema 2. tuženiku u iznosu od 2.415.413,96 kn jer time tužitelj nije ništa izgubio od svoje imovine, niti je izgubio bilo koju tražbinu prema svojim dužnicima.

29. Ugovorom o pristupanju dugu i sporazumom o isplati duga nije prestala tužiteljeva tražbina prema 1. tuženiku jer to ne proizlazi iz niti jedne odredbe tog ugovora. Dakle, ne radi se o tome da bi 1. tuženik sukladno odredbama tog ugovora platio iznos od 2.415.413,96 kn 2. tuženiku i da time prestaje njegova obveza prema tužitelju u tom iznosu, pa da 1. tuženik neće platiti taj iznos tužitelju. To nije ugovoreno niti jednom odredbom ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga, a odredbe ugovora su jasne, te ako tužitelj nije tražio isplatu od 1. tuženika to se tiče propusta tužitelja, a ne ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga. Niti činjenica što je u tužiteljevoj kartici kupca za 1. tuženika upisano da je 10. travnja 2012. 1. tuženik podmirio obvezu prema tužitelju u iznosu od 2.479.724,08 kn (list 62 spisa), dakle, u iznosu koji je 1. tuženik platio 2. tuženiku ne proizlazi da je tužiteljeva tražbina prema 1. tuženiku prestala na temelju ugovora o pristupanju dugu. Tražbine ne prestaju upisom u poslovne knjige, već na način propisan odredbama ZOO-a. Iz niti jedne odredbe ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga ne proizlazi da plaćanjem iznosa 2. tuženiku ujedno 1. tuženik podmiruje svoju obvezu prema tužitelju.

30. Ugovor o pristupu dugu sklopljen između vjerovnika i trećeg nije osnova na temelju koje prestaje tražbina dužnika prema trećem koji je pristupio dugu sukladno odredbi čl. 101. ZOO-a. Ugovor o pristupu dugu je ugovor kojim se treći obvezuje vjerovniku da će ispuniti njegovu tražbinu prema dužniku i kojim treći stupa u obvezu pored dužnika. Dakle, niti jednom odredbom ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplatu dugu nisu uređeni odnosi tužitelja i 1. tuženiku na način da bi 1. tuženik plaćanjem iznosa 2. tuženiku u tom iznosu i tom uplatom podmirio svoju obvezu prema tužitelju, a takva posljedica ne proizlazi niti iz zakonskih odredbi o pristupanju dugu. Upravo suprotno, iz odredbi ZOO-a o pristupanju dugu proizlazi da je to ugovor samo između vjerovnika i trećega.

31. Nakon sklapanja ugovora o pristupanju dugu u obvezi prema vjerovniku (2. tuženiku) su i tužitelj i 1. tuženik, i to svaki od njih samostalno i neovisno jedan o drugome za cijelu tražbinu, i svaki od njih odgovara vjerovniku za cijelu tražbinu. Time što je 1. tuženik na temelju ugovora o pristupanju dugu podmirio obvezu prema 2. tuženiku nije prestala njegova obveza prema tužitelju.

32. Nadalje, ispunjenjem obveze na temelju ugovora o pristupanju dugu ne dolazi do zakonske subrogacije u smislu odredbe čl. 91. ZOO-a jer je obveza osobe koja pristupa dugu samostalna, tj. i dužnik (tužitelj) i osoba koja je pristupila dugu (1. tuženik) odgovaraju vjerovniku (2. tuženiku) za cjelokupan dug neovisno jedan o drugome. Stoga, ne radi se o situaciji da bi osoba koja je pristupila dugu imala pravni interes za podmirenje tuđeg duga, već 1. tuženik podmiruje svoju obvezu koju je preuzeo ugovorom o pristupanju dugu. Prema tome, ugovorom o pristupanju dugu i ispunjenjem obveze pristupitelja iz ugovora o pristupanju dugu ne dolazi do zakonske subrogacije pa stoga ne postoji niti pravo regresa 1. tuženika prema tužitelju na temelju kojeg bi njegova obveza prema tužitelju mogla prestati prijebojem. Valja

istaknuti da tužitelj nije sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a niti iznio činjenicu da bi 1. tuženik dao izjavu o prijeboju na temelju regresa.

33. Prema odredbi čl. 90. st. 1. ZOO-a u slučaju ispunjenja tuđe obveze svaki ispunitelj može ugovoriti s vjerovnikom prije ispunjenja ili pri ispunjenju, da ispunjena tražbina prijeđe na njega sa svima ili samo s nekim sporednim pravima, a prema odredbi čl. 90. st. 2. ZOO-a vjerovnikova prava mogu prijeći na ispunitelja i na temelju ugovora između dužnika i ispunitelja, sklopljenog prije ispunjenja.

34. Sukladno navedenim odredbama, prijelaz tražbine na osobu koja ju je ispunila na temelju ugovora o pristupanju dugu moguć je isključivo na temelju ugovorne subrogacije, dakle, na način da ispunitelj i vjerovnik prije ispunjenja ili pri ispunjenju ugovore da će tražbina prijeći na ispunitelja ili da to ugovore ispunitelj i dužnik prije ispunjenja.

35. Iz ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga proizlazi da takva subrogacija nije ugovorena jer to nije navedeno u niti jednoj odredbi tog ugovora. Tužitelj niti ne iznosi činjenicu sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a da bi stranke na bilo koji način nakon sklapanja tog ugovora ugovorile subrogaciju nekim drugim ugovorom. Stoga, ispunjenjem obveze na temelju ugovora o pristupanju dugu 1. tuženik nije stekao pravo regresa prema tužitelju na temelju kojeg bi njegova obveza prema tužitelju mogla prestati prijebojem. I ovdje valja istaknuti da tužitelj nije sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a niti iznio činjenicu da bi 1. tuženik dao izjavu o prijeboju na temelju regresa.

36. Sukladno svemu navedenom, time što je sklopljen ugovor o pristupanju dugu i sporazum o isplati duga i što je 1. tuženik na temelju tog ugovora pristupio dugu tužitelja prema 2. tuženiku i podmirio tu obvezu, nije došlo do prestanka tužiteljeve tražbine prema 1. tuženiku. Dakle, ne radi se o situaciji da je obveza 1. tuženika prema tužitelju prestala zbog sklapanja ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga.

37. Također, sklapanjem ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga nije došlo niti do pogodovanja 2. tuženiku jer je ugovor o pristupanju dugu ugovor kojeg sklapaju vjerovnik i treći. Bilo koja treća osoba može podmiriti obvezu tužitelja prema tuženiku i bilo koja treća osoba može s vjerovnikom sklopiti ugovor o pristupanju dugu, čime treći stupa u obvezu pored dužnika i time se imovina tužitelja ne umanjuje. Prema tome, kako na temelju ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga nije došlo ni do kakvih negativnih promjena u imovini tužitelja, te kako je ugovor o pristupanju dugu pravna radnja vjerovnika i trećega, a ne dužnika, to ne postoji niti oštećenje vjerovnika, niti pogodovanje vjerovniku na temelju predmetnog ugovora.

38. Zbog navedenog, nisu ispunjenje opće pretpostavke za pobijanje ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga od 19. ožujka 2012. iz čl. 127. st. 1. SZ-a.

39. Posebne pretpostavke za pobijanje razlikuju se ovisno o tome radi li se o kongruentnom ili inkongruentnom namirenju. Kongruentno namirenje predstavlja pravnu radnju kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje

ili namirenje na način i u vrijeme u skladu sa sadržajem njegova prava (čl. 128. st. 1. SZ-a), dok inkongruentno namirenje predstavlja pravnu radnju kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje koje on nije imao pravo zahtijevati ili nije imao pravo zahtijevati na taj način (čl. 129. st. 1. SZ-a).

40. Tužitelj koji tvrdi da se radi o inkongruentom namirenju je dužan to dokazati u smislu odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a, odnosno tužitelj je dužan dokazati činjenicu da je pobijanom pravnom radnjom protivniku pobijanja dano namirenje koje on nije imao pravo zahtijevati na taj način prema sadržaju izvornog pravnog odnosa. U konkretnom slučaju 2. tuženik je namirio svoju tražbinu prema tužitelju u iznosu od 1.136.802,45 kn na temelju ugovora o asignaciji od 6. veljače 2012., tj. na način da je tužitelj dao uputu 1. tuženiku da izvrši plaćanje 2. tuženiku te je 1. tuženik potom taj iznos platio 2. tuženiku. Tužitelj nije dokazao da je time 2. tuženiku dano namirenje na koje nije imao pravo prema ugovoru sklopljenom između tužitelja i 2. tuženika, a iz kojeg proizlazi predmetno potraživanje 2. tuženika jer se iz svih provedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi da 2. tuženik nije imao pravo na namirenje tražbine asignacijom prema sadržaju osnovnog pravnog posla.

41. Stoga je primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a sud zaključio da se radi o kongruentnom namirenju.

42. Prema odredbi čl. 128. st. 1. SZ-a pravna radnja, poduzeta u posljednja tri mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka, kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje na način i u vrijeme u skladu sa sadržajem njegova prava (kongruentno namirenje), može se pobijati ako je u vrijeme kad je poduzeta dužnik bio nesposoban za plaćanje i ako je vjerovnik u to vrijeme znao za tu nesposobnost.

43. Prema odredbi čl. 128. st. 3. SZ-a smatrat će se da je vjerovnik znao za nesposobnost za plaćanje ili za prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka ako je znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da postoji nesposobnost za plaćanje ili da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka.

44. Posebne pretpostavke pobijanja u smislu navedene odredbe su da je pravna radnja poduzeta u posljednja tri mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, da je dužnik bio nesposoban za plaćanje u vrijeme poduzimanja radnje i da je vjerovnik (2. tuženik) u vrijeme poduzimanja radnje znao za nesposobnost za plaćanje.

45. Iz prijedloga za otvaranje stečajnog postupka proizlazi da je društvo Elektrocentar Petek d.o.o. podnijelo prijedlog Trgovačkom sudu u Zagrebu za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem 8. ožujka 2012. pa je pobijani ugovor o asignaciji od 6. veljače 2012. sklopljen u posljednja tri mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka.

46. Iz potvrde Zagrebačke banke d.d. od 8. ožujka 2012. proizlazi da je tužitelj u razdoblju duljem od 60 dana prije izdavanja te potvrde imao evidentirane nepodmirene obveze, a s obzirom na to da je po prijedlogu Elektrocentar Petek d.o.o. otvoren stečajni postupak nad tužiteljem 9. srpnja 2012. vidljivo je da je u

trenutku poduzimanje pobijane pravne radnje ugovora o asignaciji 6. veljače 2012. tužitelj bio nesposoban za plaćanje u smislu odredbe čl. 4. st. 6. SZ-a.

47. Iz kartice dobavljača tužitelja sud je utvrdio da su tužitelj i 2. tuženik bili u višegodišnjem poslovnom odnosu, počevši od 2009. godine te da je ukupno ostvaren promet od 4.634.372,11 kn. Iz kartice dobavljača proizlazi da je 2. tuženik na dan 11. prosinca 2009. imao potraživanje prema tužitelju u iznosu od 2.889.117,82 kn, a tužitelj je platio iznos od 200.000,00 kn 28. siječnja 2010., 500.000,00 kn 15. veljače 2010. i 300.000,00 kn 30. travnja 2010. Nakon toga, prvo sljedeće podmirenje tužiteljeve obveze bilo je putem asignacije 6. veljače 2012. u iznosu od 1.136.802,45 kn. Dakle, tužitelj nakon što je djelomično podmirio dug u iznosu od 800.000,00 kn uplatama početkom 2010. godine, nije podmirio ostatak duga sljedećih gotovo dvije godine, sve do sklapanja ugovora o asignaciji 6. veljače 2012. i ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga na temelju kojeg je potraživanje podmireno 10. travnja 2012. Uzimajući u obzir da su tužitelj i 2. tuženik bili u poslovnom odnosu od 2009. godine, da nakon početnog djelomičnog podmirenja duga tužitelj u sljedećih dvije godine nije podmirio ostatak duga niti djelomično, već je podmiren sklapanjem ugovora o asignaciji 6. veljače 2012. i ugovora o pristupanju dugu 6. travnja 2012., 2. tuženik je, postupajući s pažnjom dobrog gospodarstvenika, na temelju ovih okolnosti morao zaključiti da postoji nesposobnost tužitelja za plaćanje u vrijeme sklapanja ugovora o asignaciji i ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga pa se sukladno odredbi čl. 128. st. 3. SZ-a smatra da je 2. tuženik, kao vjerovnik, znao za nesposobnost za plaćanje. Dakle, 2. tuženik je na temelju višegodišnjeg poslovnog odnosa s tužiteljem prije sklapanja ugovora o asignaciji i ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga morao znati za okolnosti iz kojih je morao zaključiti da je tužitelj nesposoban za plaćanje.

48. Sud nije povjerovao iskazu svjedoka Zdravka Valeca da 2. tuženik nije znao da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka i za nesposobnost za plaćanje jer je ovaj svjedok, koji je u vrijeme sklapanja ugovora o asignaciji i ugovora o pristupanju dugu bio direktor tužitelja, imao isključivo poslovni odnos s 2. tuženikom tuženikom pa može iznositi samo svoje mišljenje o tome je li 2. tuženik znao za nesposobnost za plaćanje, a ne može o tome imati neposredna saznanja.

49. Sud nije povjerovao iskazu svjedoka Miklavža Boreca koji je u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora o asignaciji i ugovora o pristupanju dugu i sporazumu za isplatu duga bio zastupnik po zakonu 2. tuženika i koji je iskazao da nije imao saznanja da bi tužitelj bio nesposoban za plaćanje i da mu nije bila poznata financijska situacija tužitelja, niti da mu prijeti stečaj, jer je taj iskaz nelogičan s obzirom na to da su tužitelj i 2. tuženik bili u višegodišnjem poslovnom odnosu, a iz kartice dobavljača proizlazi da se radilo o opsežnom poslovnom odnosu u kojem tužitelj nije podmirio potraživanje 2. tuženika i iznosu višem od 1.000.000,00 kn u razdoblju od gotovo dvije godine, sve do sklapanja ugovora o cesiji i u iznosu od više od 2.000.000,00 kn sve do sklapanja ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga. Dakle, nakon početne djelomične uplate duga, ostatak potraživanja 2. tuženika koji predstavlja i većinu njegovog ukupnog potraživanja koje je ostvario prema tužitelju nije bila podmirena u razdoblju od dvije godine nakon čega je podmirena asignacijom pa je nelogično da 2. tuženik nije mogao znati za nesposobnost tužitelja za plaćanje.

50. Sud nije povjerovao iskazu svjedoka Bojana Sruka koji je iskazao kako misli da 2. tuženik nije znao za nesposobnost tužitelja za plaćanje jer je ovaj svjedok kao zaposlenik tužitelja imao isključivo poslovni odnos s 2. tuženikom pa iznosi samo svoje mišljenje o tome je li 2. tuženik znao za nesposobnost za plaćanje. Nadalje, ovaj svjedok je iskazao kako ga je zvala djelatnica 2. tuženika Aleksandra Vaupotić i radila veliki pritisak da se potraživanje plati te mu govorila da ako ne plate potraživanje da će 2. tuženik blokirati račun tužitelja pa je nelogičan iskaz svjedoka kako misli da 2. tuženik nije znao za nesposobnost tužitelja za plaćanje.

51. Zastupnica po zakonu tužitelja Alma Klepac nije imala neposredna saznanja o činjenici je li 2. tuženik znao da je tužitelj nesposoban za plaćanje pa njezin iskaz nije odlučan za utvrđivanje te činjenice.

52. Zastupnik po zakonu 1. tuženika Josip Lončarić nije imao saznanja o tome jesu li tuženici znali za nesposobnosti tužitelja za plaćanje u vrijeme sklapanja ugovora pa njegov iskaz nije bio odlučan za utvrđivanje odlučnih činjenica.

53. 1. tuženik je znao da je tužitelj nesposoban za plaćanje s obzirom na to da je tužitelj osnivač 1. tuženika, a Zdravko Valec je u vrijeme sklapanja ugovora o asignaciji i ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga bio direktor i tužitelja i 1. tuženika, te član 1. tuženika kako to proizlazi iz izvotka iz sudskog registra za tužitelja i 1. tuženika.

54. Slijedom navedenog, ispunjenje su sve opće i posebne pretpostavke za pobijanje predmetnog ugovora o asignaciji od 6. veljače 2012. iz čl. 127. SZ-a i čl. 128. st. 2. i 3. SZ-a pa sukladno odredbi čl. 141. st. 5. SZ-a pobijana pravna radnja – ugovor o asignaciji nema učinak prema stečajnoj masi.

55. Sukladno odredbi čl. 141. st. 5. SZ-a učinak pobijanja pravne radnje sastoji se i u obvezi protivne strane vratiti u stečajnu masu sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijene radnje. Kako je 2. tuženik naplatio iznos od 1.136.802,45 kn na temelju pobijene pravne radnje – ugovora o asignaciji, to je dužan navedeni iznos vratiti u stečajnu masu.

56. Obveza povrata imovinskih koristi u stečajnu masu nastaje pravomoćnošću presude kojom se utvrđuje da je pravna radnja pobojna, što znači da presuda ima konstitutivni učinak. Zbog toga, tužitelj nije bio dužan prijaviti tu tražbinu u stečajnom postupku koji je otvoren nad 2. tuženikom jer tražbina nastaje nakon otvaranja stečajnog postupka pa tužitelj može tražiti isplatu tog iznosa.

57. U odnosu na ugovor o pristupanju dugu i sporazum o isplati duga od 19. ožujka, 2. tuženik je u vrijeme sklapanja tog ugovora morao znati za okolnosti iz kojih proizlazi nesposobnost tužitelja za plaćanje isto kao i u vrijeme sklapanja ugovora o asignaciji, dakle posebne pretpostavke pobijanja su ispunjenje. Međutim, za pobijanje ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga nisu ispunjenje opće pretpostavke iz čl. 127. SZ-a, kako je gore već obrazloženo pa je tužbeni zahtjev neosnovan u dijelu koji se odnosi na pobijanje ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga.

58. Sud je odbio tužiteljev i 1. tuženikov prijedlog za izvođenjem financijskog vještačenja sukladno odredbi čl. 300. st. 2. ZPP-a jer nije bio potreban za odluku buduću da se oštećenje vjerovnika može utvrditi iz isprava u spisu bez potrebe izvođenja financijskog vještačenja. Iz isprava u spisu vidljivo je da vrijednost stečajne mase nije dovoljna za namirenje svih tražbina stečajnih vjerovnika te tu činjenicu nije potrebno utvrđivati financijskim vještačenjem. Utvrđivanje činjenice koje posljedice na stanje stečajne mase imaju ugovor o asignaciji i ugovor o pristupanju duga i sporazum o isplati duga nije pitanje za financijskog vještaka, već je te činjenice sud utvrdio na temelju ugovora u spisu i na temelju analize ugovornih odredbi tih ugovora.

59. Kako je tužbeni zahtjev odbijen u dijelu koji se odnosi na pobijanje ugovora o pristupanju duga i sporazuma o isplati duga, to je odlučeno o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu za utvrđenje ništetnosti ugovora o pristupanju duga i sporazuma o isplati duga te zahtjevu za povrat onog što je dano na temelju tog ugovora.

60. Prvenstveno valja istaknuti da članak 27. Zakona o platnom prometu u zemlji („Narodne novine“ broj: 117/01) na koji se tužitelj poziva nije bio na snazi u trenutku poduzimanja pravne radnje – ugovora o pristupanju duga i sporazuma o isplati duga od 19. ožujka 2012. s obzirom na to da je taj zakon prestao važiti 1. siječnja 2011. stupanjem na snagu Zakona o platnom prometu („Narodne novine“ broj: 133/09). Člankom 14. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima („Narodne novine“ broj: 91/10) propisano je da je obračunsko plaćanje namira međusobnih novčanih obveza i potraživanja između sudionika obračunskog plaćanja bez uporabe novčanih sredstava, a provodi se kompenzacijom, cesijom, asignacijom, preuzimanjem duga te drugim oblicima namire međusobnih novčanih obveza i potraživanja. Ovršenik – poslovni subjekt ne smije obavljati obračunsko plaćanje ako u Jedinstvenom registru računa ima oznaku blokade računa, odnosno zabranu raspolaganja oročenim novčanim sredstvima.

61. Prema odredbi čl. 322. st. 2. ZOO-a ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, ugovor je valjan ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snositi će odgovarajuće posljedice.

62. U članku 30. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima propisana je prekršajna odgovornost poslovnog subjekta ako obavi obračunsko plaćanje u uvjetima blokade računa. Ugovor kojim je ugovoreno obračunsko plaćanje nije ništetan jer postupanje protivno odredbi čl. 14. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima nema za posljedicu ništetnost pravnog posla budući da takva posljedica nije propisana zakonom, već je propisana prekršajna odgovornost poslovnog subjekta koji krši navedenu zabranu. Dakle, radi se o situaciji da je sklapanje pravnog posla zabranjeno samo jednoj strani (poslovnom subjektu čiji račun je u blokadi) pa stoga sukladno odredbi čl. 322. st. 2. ZOO-a takav pravni posao nije ništetan, već će subjekt koji krši zabranu snositi odgovarajuću prekršajnu sankciju.

63. Također, pored navedenog, valja istaknuti da ugovor o pristupanju duga i sporazum o isplati duga od 19. ožujka 2012. niti ne predstavlja obračunsko plaćanje u smislu odredbe čl. 14. st. 1. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima.

Ugovor o pristupanju dugu sklapaju vjerovnik i treća osoba koja pristupa dugu i time treća osoba stupa u obvezu pored dužnika. Dakle, treća osoba (1. tuženik) je na temelju ugovora o pristupanju dugu stupila u obvezu prema 2. tuženiku i ta njezina obveza je samostalna, neovisna o obvezi tužitelja koja i dalje također postoji, zbog čega ugovor o pristupanju dugu i činjenica da je pristupitelj podmirio dug ne predstavlja obračunsko plaćanje tužitelja. Obračunsko plaćanje u smislu odredbe čl. 14. st. 1. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima predstavljao bi ugovor o preuzimanju duga, koji ugovor sklapaju dužnik i treća osoba (čl. 96. ZOO) i na temelju kojeg dužnik izlazi iz obveznog odnosa, odnosno prestaje njegova obveza (čl. 98. st. 1. ZOO-a).

64. Slijedom svega navedenog i eventualno postavljeni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga je neosnovan.

65. S obzirom na to da ugovor o pristupanju dugu i sporazum o isplati duga od 19. ožujka 2012. nije ništetan to nije nastupila posljedica iz čl. 323. st. 1. ZOO-a prema kojoj bi svaka strana bila dužna vratiti ono što je primila na temelju ugovora, pa je neosnovan i tužiteljev zahtjev za utvrđenjem tražbine prema 1. tuženiku u iznosu od 2.479.724,08 kn i zahtjev za isplatu prema 2. tuženiku u iznosu od 2.479.724,08 kn, koje zahtjeve tužitelj temelji na činjenici ništetnosti ugovora.

66. Valja istaknuti i to da je pravna posljedica ništetnosti ugovora da svaka stranka vraća ono što je primila na temelju ništednog ugovora. Tužitelj nije ništa dao niti jednoj stranci na temelju ugovora o pristupanju dugu i sporazuma o isplati duga pa već zbog toga, čak i u slučaju ništetnosti ugovora, ne bi imao pravo tražiti plaćanje iznosa od 2.479.724,08 kn. Taj iznos je 1. tuženik platio 2. tuženiku na temelju ugovora o pristupanju duga pa dakle, u slučaju ništetnosti tog ugovora, 2. tuženik bi bio dužan 1. tuženiku vratiti taj iznos, a ne tužitelju.

67. Vrijednost predmeta spora iznosi 3.616.526,53 kn, koju je i tužitelj naznačio u tužbi kao ukupnu vrijednost predmeta spora. Od toga se na ugovor o asignaciji odnosi iznos od 1.136.802,45 kn, a na ugovor o pristupanju dugu i sporazum o isplati duga iznos od 2.479.724,08 kn. Kako je tužitelj uspio u parnici u dijelu koji se odnosi na ugovor asignaciji, a nije uspio u dijelu koji se odnosi na ugovor o pristupanju dugu i sporazum o isplati duga, to je tužitelj uspio u parnici u omjeru od 31,43%, a tuženici su uspjeli u omjeru od 68,57%.

68. Čl. 28. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 70/19) izmijenjena je odredba čl. 154. ZPP-a koja uređuje troškove postupka, a ta odredba primjenjuje se na ovaj postupak sukladno odredbi čl. 117. st. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku jer prije stupanja na snagu tog zakona nije donesena prvostupanjska odluka.

69. Prema odredbi čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 70/19) ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri

uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

70. Sukladno navedenoj odredbi 1. tuženiku i 2. tuženiku pripada pravo na naknadu troškova u omjeru od 37,14% (68,57% - 31,43%).

71. Prilikom odlučivanja koji troškovi će se nadoknaditi tuženicima uzeti su u obzir samo troškovi koji su bili potrebni radi vođenja parnice i odmjereni su prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15 – dalje: Tarifa) sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a. O troškovima postupka odlučeno je u granicama zahtjeva konačno postavljenih u troškovniku sukladno odredbi čl. 2. ZPP-a.

72. 1. tuženiku je u granicama postavljenog zahtjeva priznat trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 36.060,00 kn prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, ročišta od 14. rujna 2015., 12. veljače 2016. i 3. ožujka 2021. u iznosu od 18.030,00 kn hza svako ročište prema Tbr. 9. t. 2. Tarife, za ročišta od 27. studenog 2015. i 2. lipnja 2021. u iznosu od 36.060,00 kn za svako ročište prema Tbr. 9. t. 1. Tarife, što ukupno iznosi 108.180,00 kn. 1. tuženiku je priznat i trošak PDV-a (25%) na iznos odvjetničke nagrade prema Tbr. 42. Tarife u iznosu od 27.045,00 kn pa ukupni priznati troškovi 1. tuženika iznose 135.225,00 kn, što u omjeru od 37,14% sukladno čl. 154. st. 2. ZPP-a iznosi 50.222,56 kn.

73. 2. tuženiku je u granicama postavljenog zahtjeva priznat trošak zastupanja na ročištima od 29. rujna 2020. i 3. ožujka 2021. u iznosu od 18.085,00 kn za svako ročište prema Tbr. 9. t. 2. Tarife jer se na tim ročištima raspravljalo samo o procesnim pitanjima, za ročište od 2. lipnja 2021. u iznosu od 36.160,00 kn prema Tbr. 9. t. 1. Tarife, što ukupno iznosi 72.330,00 kn, a u omjeru od 37,14% sukladno odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a 26.863,36 kn.

74. 2. tuženiku nije priznat trošak pristojbe za odgovor na tužbu jer nije određeno naveo iznos troška koji potražuje sukladno odredbi čl. 164. st. 2. ZPP-a.

Zagreb, 2. srpnja 2021.

Sudac
Goran Iskra

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA:

tužitelju po punomoćniku

1. tuženiku po punomoćniku

2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **eb2fd-691fa**

Kontrolni broj: **0e50e-963e9-72ba2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=GORAN ISKRA, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.